

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.323 van 4 november 2008
in de zaak X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 mei 2008 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor verzoekende partij en van de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, attaché A. VAN DE VOORDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Tsjechische nationaliteit en van Roma-origine te zijn.

Op 23 oktober 2007 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 26 november 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag ten aanzien van verzoekster.

Op 23 april 2008 dient verzoekster voor de tweede maal een asielaanvraag in.

Op 26 mei 2008 neemt de de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag ten aanzien van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat uw tweede asielaanvraag steunt op de zelfde motieven als uw eerste asielaanvraag. Als nieuwe elementen in het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u aan dat u nog steeds problemen hebt met uw ex-partner (CGVS dd. 15/05/2008, p.3) Meer bepaald zou hij nog steeds op zoek zijn naar u en uw zoon en daarbij uw familie lastigvallen en bedreigen. Zo richtte hij vernielingen aan in het appartement van uw zus Sabrina en dreigde hij met het sturen van skinheads en het gebruiken van molotovcocktails (CGVS, p. 4,9)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er in het kader van uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal reeds werd geoordeeld dat uit uw verklaringen niet duidelijk bleek dat er in uw hoofde een vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden waren om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De nieuwe door u aangebrachte elementen kunnen er niet toe leiden een andere appreciatie te geven aan de verklaarde asielmotieven dan is gebeurd in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Zo zij erop gewezen dat, wat betreft uw kansen op bescherming, in het kader van de beslissing van weigering van inoverwegingname van uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat u niet aannemelijk maakte niet te kunnen rekenen op bescherming door de Tsjechische autoriteiten. Ook in het kader van de huidige asielaanvraag bevestigde u dat de politie PV's opstelde als u hen verwittigde, dat u en uw man mee werden genomen naar het politiekantoor en dat uw mans telkens een boete kreeg. (CGVS, p. 7, 8) Ondanks het feit dat u van oordeel was dat deze boetes niet voldoende waren en u ervan overtuigd was dat dit het gevolg was van het feit dat de vader van uw ex-partner een Duitse politieagent is (CGVS, p.7), stapte u niet naar een hogere instantie om klacht in te dienen. U contacteerde evenmin een advocaat. (CGVS, p.8) Van eventuele niet-gouvernementele organisatie die u konden helpen bent u niet op de hoogte. (CGVS, p.8) Wat de vermeende tussenkomst van de vader van uw ex-partner (supra) betreft, is gebleken dat u geen begin van bewijs levert dat de Duitse politie de lokale politieafdeling van Jablonec instructies zou geven. U bracht enkel de behandeling van uw ex-partner door de politie, meer bepaald het feit dat hij telkens enkel een administratieve boete kreeg, aan ter ondersteuning van deze overtuiging (CGVS, p.7) Daarenboven is het – met betrekking tot het dreigement van uw echtgenoot aan het adres van uw familie dat hij molotovcocktails zou gebruiken en Duitse skinheads naar uw familie zou sturen (CGVS, p.4) – hoogst opmerkelijk te noemen dat u niet weet of uw familie al dan niet naar de politie is geweest nadat deze bedreigingen geuit zijn. (CGVS, p.8) Uw verklaring als zou uw familie u niet alles vertellen omwille van uw psychische problemen (CGVS, p.8) kan niet volstaan. Het is immers niet geloofwaardig dat uw familie en uw dochter M. u wel op de hoogte brengen van deze problemen, maar niet zouden vertellen of zij dienaangaande naar de politie gestapt zijn. Bovendien verklaarde u zelf dat uw zus S. overweegt naar de politie te stappen naar aanleiding van de vernielingen die uw ex-partner in haar woning aanrichtte. (CGVS, p. 4,9) Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden geoordeeld dat u er ook in het kader van uw huidige asielaanvraag niet in slaagt aannemelijk te maken dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Tsjechische autoriteiten.

Verder zij erop gewezen dat in het kader van de beslissing van weigering van inoverwegingname van uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat blijkens uw verklaringen u mogelijk beschikte over een binnenlands vluchtalternatief maar alleszins heeft nagelaten te proberen. Er werd vastgesteld dat u in

het kader van uw tweede asielaanvraag met name de mogelijkheid van een binnenlands vluchtalternatief fundamenteel anders heeft voorgesteld dan u gedaan heeft in het asielgehoor door

het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag. Zo stelde u in het kader van eerste asielaanvraag dat de politie in een andere stad of een andere instantie u wellicht wel bescherming zou bieden. (CGVS I, p. 7) Echter stelde u in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u de politie niet meer vertrouwt en teleurgesteld bent in het vermogen van de politie om u te helpen (CGVS II, p. 10). Gezien de hierboven vastgestelde onwetendheid in uw hoofde of uw familie al dan niet bescherming heeft gezocht bij de politie en u zelf geen nieuwe ervaringen met de Tsjechische politie aanbrengt, kan deze veranderde inschatting van uw kansen op bescherming in Tsjechië niet aannemelijk worden genoemd. Verder, op de vraag of u zich elders in Tsjechië zou kunnen vestigen, antwoordde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat dat mogelijk is, al ging u ervan uit dat uw man u zou proberen te zoeken (CGVS I, p. 6,7). In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u dan weer dat u nergens in Tsjechië kon wonen waar uw man u niet zou vinden (CGVS II, p. 10). Deze verschillen in uw antwoorden op dit punt doen toch afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaringen terzake. Bijgevolg kan ook wat betreft de mogelijkheid van een binnenlandsvluchtalternatief niet worden gesteld dat uw tweede asielaanvraag elementen bevat die nopen tot een andere appreciatie dan dewelke in de weigering van uw eerste asielaanvraag werd geformuleerd.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er in uw hoofde een vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden waren om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitskaart bevat enkel informatie met betrekking tot uw identiteit. Daar deze door mij niet in twijfel getrokken wordt wijzigt dit document bovenstaand beslissing niet.
(...)"*

2. Ontvankelijkheid

In haar verzoekschrift vraagt verzoekster haar de erkenning als vluchteling en in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming conform artikel 48/4 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) te verlenen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij kan derhalve enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing duidelijk kan weerlegd worden, dat de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet, minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is, dat de motivering minstens getuigt van een zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier. Verzoekster betwist de bestreden beslissing op twee punten. Eerstens betwist zij de motivering waar die stelt dat de door haar aangehaalde elementen geen redenen zijn om toepassing te maken van de Vluchtelingenconventie en deze evenmin een zwaarwegende grond vormen voor het toekennen van de subsidiaire bescherming. Verzoekster poneert dat het algemeen geweten is dat in Tsjechië de Roma zigeuners als derderangsburgers worden beschouwd en dat zij geen bescherming krijgen waar ze recht op hebben, dat de Roma's door de overheid een minderwaardig statuut krijgen juist op grond van hun etnische origine en dat het juist het Verdrag van Genève inzake asiel is dat hieraan hulp geeft. Ten tweede bekritiseert zij het feit dat aangegeven wordt dat zij maar elders moet gaan wonen in Tsjechië. Dienaangaande stelt verzoekster dat het voor haar geen zin heeft om elders te gaan wonen omdat zij overal de problemen zal hebben wegens haar origine.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoekster stelt dat de motivering gebrekkig is nu ten eerste het algemeen geweten is dat in Tsjechië de Roma zigeuners als derderangsburgers worden beschouwd en dat zij geen bescherming krijgen waar ze recht op hebben, dat de Roma's door de overheid een minderwaardig statuut krijgen juist op grond van hun etnische origine en dat het juist het Verdrag van Genève inzake asiel is dat hieraan hulp geeft, en ten tweede nu het geen zin heeft elders te gaan wonen in Tsjechië omdat zij overal problemen zal hebben wegens haar origine, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de gehoren van verzoekster die gebeurden op het Commissariaat-generaal en het interview dat geschiedde bij Dienst Vreemdelingenzaken, nergens blijkt dat verzoekster haar Roma-origine inriep als reden voor de vermeende moeilijkheden (problemen met haar ex-partner – vernielingen van eigendommen van familieleden – bedreigingen ten aanzien van haar, haar zoon en haar familieleden die nog in Tsjechië wonen – geen of onvolledig gehoor vinden bij de politie daar de vader van haar ex-partner een politieman in Duitsland is en zijn

zoon een hand boven het hoofd houdt), zodat ook niet kan verwacht worden dat de Commissaris-generaal dienaangaande motiveerde. Bovendien is het louter vermelden van de Roma-origine onvoldoende om een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen en merkt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen terecht op dat verzoekster niet naar een hogere instantie stapte om klacht in te dienen en evenmin een advocaat contacteerde, alsook dat zij van eventuele niet-gouvernementele organisaties die haar konden helpen niet op de hoogte was. Het niet kunnen verkrijgen van bescherming in het land van herkomst is een voorwaarde om als vluchteling erkend te worden zoals bepaald in artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 §1 Vreemdelingenwet. De door verzoekster vermelde reden tijdens het verhoor, namelijk dat bij het indienen van een klacht tegen de politie 'ze' dezelfde avond een hel gaan maken van haar leven (dat verzoekster dit denkt omdat ze het weet, dat ze er woont en de problemen er constant zijn), kan niet als afdoende worden aanvaard om geen stappen te ondernemen in het zoeken naar bescherming bij de hogere autoriteiten van het land van herkomst. Internationale bescherming kan slechts ingeroepen worden bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster toont niet aan dat zij geen nationale bescherming kon krijgen, aldus kunnen haar argumenten als zou de overheid aan Roma's een minderwaardig statuut toekennen, niet weerhouden worden. Daarenboven wijst de bestreden beslissing erop dat verzoekster mogelijk over een veilig intern vluchtalternatief kon beschikken in Tsjechië om aan de problemen met haar ex-partner te ontkomen. Het feit dat een persoon zich elders zou kunnen vestigen in zijn land van herkomst om zo aan de vervolgingen te ontkomen betekent dat deze persoon geen beroep kan doen op de internationale bescherming geboden door de Conventie van Genève (RvS 7 november 2003, nr. 125.241). De Commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag de mogelijkheid van een binnenlands vluchtalternatief fundamenteel anders heeft voorgesteld dan tijdens haar eerste asielaanvraag. De Commissaris-generaal motiveert omstandig waarom hij deze nieuwe verklaringen niet aannemelijk acht. Verzoekster onderneemt niet de minste poging om deze vaststellingen te weerleggen, maar beperkt zich tot de algemene bewering dat zij overal problemen zal hebben omwille van haar origine, terwijl zij hierover geen woord heeft gerept tijdens de verhoren voor de Commissaris-generaal, doch enkel stelde dat haar echtgenoot haar overal zal weten te vinden. Verzoeksters argument doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De Raad is van mening dat de Commissaris-generaal de concrete omstandigheden die verzoekster aanhaalt in rekening genomen heeft bij de beoordeling van haar tweede asielaanvraag, dat hij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster nog stelt dat de motivering minstens getuigt van een zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier, wijst de Raad erop dat uit de lezing van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal verzoeksters asielrelaas wel degelijk heeft onderzocht. Verzoekster werd uitgenodigd voor een interview op het Commissariaat-generaal, waar zij haar vluchtmotieven kon uiteenzetten en waar zij nieuwe stukken kon neerleggen. Waar verzoekster van mening zou zijn dat het dossier onvolledig werd onderzocht nu niet gemotiveerd werd aangaande haar Roma-origine, wijst de Raad op wat voorafgaand werd uiteengezet.

Verder brengt verzoekster in haar inleidend verzoekschrift geen argumenten aan die de overwegingen van de Commissaris-generaal weerleggen.

De Commissaris-generaal kon derhalve in alle redelijkheid beslissen tot de weigering van inoverwegingname van verzoeksters asielaanvraag. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.